

Аб хваробе і смерці пахаронах МАКСІМА ТАНКА (ЯУГЕНА ІВАНАВІЧА СКУРКО) ужо павядамлялася у друку. Апублікован афіцыйны некролаг.

Думка першая. Ніл Гілевіч у сваім артыкуле: "Яму на нашай зямлі належыць вечнасць" (ЛІМ, №32, 1995г) піша: "За некалькі дзён да таго, як спынілася яго бадалае сэрца, я быў у яго бальніцы, у агульнай - цеснай, гарачай і душнай - палате..."

Дык няўжо ж Яўген Іванавіч не заслужыў, каб яго памесцілі не у цеснай, гарачай і душнай палате? У аддзяленнях бальніц ёсць такія палаты і падчас займаў іх не такія заслужанія перад беларускімі народамі і дзяржавай, як ён. Інтарэсна, хто у гэтым аддзяленні падчас знаходжання там МАКСІМА ТАНКА займаў гэту палату? А ён жа яшчэ і удзельнік Вялікай Айчыннай вайны, Акадэмік, ганаровы грамадзянін горада Мінска і г.д. А можа к яму так аднесіся, што ён беларускі паэт і пісьменнік, а не, напрыклад, рускі, выходзячы з вынікаў сумна вядомага рэферэндума?

Думка другая. Незадоўга да смерці МАКСІМА ТАНКА наведваў свайго смяртэльна хворага сябру Сяргей Законнікаў (НГ, № 150, 1995г.). Яўген Іванавіч ека са слязамі на вачах сказаў яму: "Не толькі хваробы, братка даймацьць... Мне так балюча, што сёння у дзяржаве такія зняважлівыя адносіны да нацыянальных святыняў, да мовы, да літаратуры, да пісьменнікаў. Зрабілі нас жабракамі... і выдавецтвы гібеюць, і часопісы... А я адышоў ад гэтых спраў, нічым не магу дапамагчы... Сяжу тут адзін, як састарэлы, самотны воўк у лесе..." Вось так, да апошняга уздыху Яўген Іванавіч, запраўдны патрыёт свайго народа, адстоіваў нашы беларускія святыні, інтарэсы, гожаць нацыі.

Для параўнання, умесна напаміць сказанае і зробленае "з гэтай мэтай", першай асобай, падпісаўшайся пад некролагам - Прэзідэнтам РБ А.Р. Лукашэнкам. 1-га снежня мінулага года на сесіі Гомельскага горсавета Александр Ругоравіч, будучы ўжо прэзідэнтам-бацькай нацыі, сказаў: "Людзі, якія размаўляюць на беларускай мове, не могуць рабіць нічога, як толькі размаўляюць на беларускай мове. Таму што па-беларуску нельга выказаць нешта вялікае, Беларуская мова - бедная мова. У свеце існуе толькі дзве вялікія мовы - гэта руская і англійская". Пагардлівыя адносіны гэтага чалавека, закончыўшага два вузы, к роднай матчынай мове, беларускім гістарычным сімвалам агульнавядомы.

Яўген Іванавіч, на нялюбай А.Р. Лукашэнку роднай беларускай мове, выказаў не толькі беларускае вялікае, але і перавеў на яе вялікія творы паэтаў і пісьменнікаў другіх народаў: А.Пушкіна, У.Маякоўскага, П.Тычыны, М.Рыльскага, А.Венцлава, Я.Судрабкальна, А.Міцкевіча, Ю.Славацкага, Ю.Тувіма, У.Бранеўскага і іншых.

Нагадаю яшчэ, што на беларускую мову, на якой, па А.Р.Лукашэнку, "нельга
выказаць нешта вялікае" пераведзены творы сотні майстроў слова, філо-
сафаў, навукоўцаў, такіх як Гамер, Платон, Эсхіл, Рабле, Дантэ, Петрарка,
Шылер, Шэкспір, Бунін, Кафка, Кіплінг, Борхэс, Джойс, Камю, Оруэл, Сартр і г.
д. На роднай беларускай мове выдадзены сусветна вядомыя беларускія
энцыклапедыі, слоўнікі па розным ведах навукі .

Можна сказаць, што Яўген Іванавіч свое жыццё аддаў захаванню бе-
ларускай нацыі, спасенню яе душы і гэта у велікі жахівы час. Дык ці
умесна стаяць подпісам асоб пад яго некролагам, якія ініцыявалі і пра-
вялі антыбеларускі рэферэндум, наглуміўшыся над сваёй цяжка хворай
маткай, аб неканстытуцыйнасці, незаконнасці, якога шмат ужо сказана

Прайшло 3,5 гады пасля распада Савецкага Саюза, а у Рэспубліцы
Беларусь няма нават нацыянальнага гімна. Прадаўжаецца скрытая і яўная
русіфікацыя беларускай нацыі. У арміі каманды падаюцца на чужой рускай
мове. Пад прыкрыццём "рэферэндума", арганізаванага і праведзенага па
геббельсаўска-большэвіцкаму прынцыпу, ва умовах панавання таталітарнай
Ідэалогіі і засілля у дзяржаўных структурах чужынцаў, дэнацыяналіза-
цыі на працягу стагоддзяў беларускай нацыі, у выніку якога беларускаму
народу быццам "законна" навязаны чужая руская мова і замест гістарыч-
ных нацыянальных сцяга і герба, старыя камуна-фашыстскія герб і сцяг з
некаторымі змяненнямі. Гадавіна большэвіцкай рэвалюцыі у Расеі абвеш-
чана у Рэспубліцы Беларусь нацыянальным святам. У занепадзе беларуская
прэса, культура, спадчына. Духам нацыянальнага патрыятызма і адраджэн-
ня, незалежнасці у беларускай Дзяржаве і не пахне, ды к ім прарасейскае
кіраўніцтва асабліва і не заклікае. Наўсвідна яшчэ Беларусь засмечана
каданіяўна-камуністычнай топанімікай. Дык ці не кашчунства гэта, ае-
карбленне памяці памершага МАКСІМА ТАНКА, падпісвацца кіраўнікам
дзяржавы над некролагам вялікага нацыянальнага паэта і пісьменніка -
сына беларускай нацыі і Дзяржавы.

Мінск.

27.08.95г. Іван Мірончык

220082. Мінск, вул. Прытыцкага, 38-19.